

Tre veckor av otroliga möten



Jag trodde aldrig att jag skulle få arbeta med några av de mest underbara djurarter som finns, i deras naturliga miljö. Att åka till Afrika var en dröm, en önskan som aldrig skulle slå in. Men efter lite mer än två år av studerande på Djurgymnasiet gick min dröm i uppfyllelse. Jag skulle få åka till Afrika och ta hand om djur som jag bara hade sett på bild eller på TV:n. Lejon, leoparder, geparder, babianer, antiloper och många fler. Att få se dem i sin rätta miljö, där de hör hemma. Att få hjälpa dem, mata dem och ta hand om dem. Se hur de betedde sig, kanske till och med klappa dem.

Under min praktik, vecka 6 - 8, 2010, arbetade jag med min dröm. Jag lärde känna den skygga lilla antilopen Kudu, det buffande åsnefölet Donkey som alltid ville ha nappflaska. De fem babianbebisarna Marlin, Bonnie, Clyde, Gus och Lola som klängde på en jämt. Surikaterna, som somnade i mitt knä. Grisarna Babe och Fritz med sina tre kultingar och vårtsvinet Pumba som knuffades med benen. Strutsarna som gick omkring och blängde på en. Antilopen Sylvie, skygg men söt och springharen Jay-Jay som såg ut som en blandning mellan känguru och ekorre. Lilla Lilly, även hon en antilop, kaniner och sköldpaddor, en jordekorre. Men också en gammal galopphäst vid namn Catire, som gick lös i den närliggande bushmenbyn. En långörad rävunge som gick in i allt. Geten Maves som kom när man ropade, tre får som trodde de var hundar och även riktiga hundar som alltid ville kela och många fler fåglar och djur. Sedan fanns förstås de djur jag kom dit för. Geparder, leoparder, lejon, caracaler eller ökenlo som de också kallas och afrikanska vildhundar.

Ungefär var tredje dag fick jag följa med ut till de stora kattdjuren för matning. De bodde en bit ifrån farmen så att det inte skulle gå illa för de andra djuren jag berättat om ovan om de tog sig ut. Det fanns fem lejon. Meatball och Gobelina i ett hägn, och Francis, Nancy och Minnie i ett annat. Hannarna, speciellt Meatball hördes lång väg när han röt. De var lite mysigt att ligga och lyssna på detta precis innan man skulle sova. Två vildhundar som var bröder levde i ett hägn. Tio unga geparder gick tillsammans i ett större hägn och dessa skulle släppas ut i nationalparken NamiBrand så småningom när det fanns plats för dem. Ytterligare tre geparder, Aisha, Kiki och Aiku var halvtama och man kunde gå in till dem och kela med dem. De hade varit med i många spelfilmer och reklamfilmer och var lite berömda. En gepardhona med hennes fyra ungar var betydligt mer skygga och skulle släppas om det fanns plats när ungarna var tillräckligt stora. De två leoparderna, Kiyani och Tambila, morrade och röt när man kom nära med maten. Det fanns ytterligare tre leoparder och två geparder som var mer vilda än tama. De fick så lite mänsklig kontakt som möjligt så att de inte skulle vänja sig för mycket vid människan. Geparden Lucky och hennes tre ungar levde i närheten av farmen. Hos dem gjorde man undersökningar och mätte tassavtryck. De var inte rädda för människor men de höll sig på behörigt avstånd.

Sedan fanns det Samira. En gepard som älskade att kela. Så fort man kom nära hennes hägn började hon spinna. Varje dag gick ett par volontärer upp till henne och tog på henne ett halsband med GPS-sändare så att man skulle kunna hitta henne om hon sprang bort. Man släppte ut henne

och lät henne gå dit hon ville. Ibland gick hon en lång promenad och ibland rundare hon hägnet innan hon gick in igen. Då tog man av halsbandet och satt och kelade och klappade henne i skuggan. Det fanns även fyra caracaler, Medusa, Cleo, Godiva och Yoda. Medusa och Cleo hade halsband med GPS-sändare på sig och de tog man ut på promenad. De gick fritt längs med benen på en och följde rösten av vår guide. Men de jag kommer att sakna mest av allt efter denna underbara tid är Umbili och Shakira, de två leopardungarna. De skulle komma ut på promenad och lekas med men ibland tyckte de att det var lite för varmt och ville helst ligga i skuggan. Då fick man ta upp dem i famnen och bära dem en bit. De var tunga och varma, men det var helt klart värt det. Att ha en leopardunge i famnen som lutar huvudet mot ens axel är något av det bästa som finns. Det kommer jag aldrig att glömma.

Många djur, många upplevelser och många minnen. Jag skulle aldrig tveka att åka tillbaka till Afrika och Namibia och N/aán ku sê Wildlife Sanctuary.

*Linnea Gillberg DPSA-07
Djurgymnasiet Stockholm*

